

ELENA OTILIA

Androgin

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2020

Păcat

Dorință perversă ne trece prin minte
Și trupul privește inert sau mirat,
De unde atâtea povești și veșminte
Pentru-un păcat și un gând necurat?

Visăm să trăim, trăim din visare
O dulce otravă-i această dorință,
Din gânduri obscene ne facem splendoare
Deși știm că ce vrem nu e cu putință!

Ispita e dulce, dulce-n păcat
Cearșafuri prelinse, sub piele, pe pat
Rămân mărturie dorințelor care
Lipitu-s-au pervers într-un act.

8 IULIE 2020

Cuprins

Sens invers timpului	5
Când mor fluturii	7
Să îmi vii	9
Ochii curcubeu	11
Vibrații	13
Știu că de mâine	15
Măria ta, iubire	16
Teama de timp	18
Te-am pierdut	20
Ai curaj?	21
Muza	22
Știam	23
Mi-aș dori	25
Licoare din tine	26
Ți-am scris și azi	27
Răni	28
Muza altuia	29
Mă doare dorul	31
Visez	32
Mi-au murit fluturii	33
Mon boudoir	35
Prea... ..	36
Când doare sufletul	37
O barcă	38
Atât de aproape de tine	39
Te-aș fi vrut	40
Karma	41
Pictându-te	43

Despărțire	44
Solitudine	46
Atemporal	47
Nu te voi căuta	48
La mine-n suflet	50
Ți-ai lăsat sufletul la mine	51
Mirosul tău	52
Numele meu	53
Androgin	54
Ursita	56
Aceeași	58
Portal către univers paralel	59
Privește cerul	60
Diferențe	61
Big-Bang	62
Lumină	64
Marinari ai propriilor vise	65
Oglinda	66
Visul meu	68
Îmbată-mă cu tine	69
Păcat	70

Coperta: Elena Otilia
Foto portret autoare: Florian Marin
Redactor: Alexandra Ciuciulin
Tehnoredactor: Teodor-Alexandru Pricop

Copyright © Elena Otilia, 2020

ISBN 978-606-081-001-8

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

Sens invers timpului

Am 340 de ani
Și nu mă simt bătrână,
Sunt atât de tânără
În gânduri, în atitudine și în alură...
De pildă, dimineața,
Când toată lumea doarme
Eu sunt acea copilă care
Cu părul răvășit și cu tălpile goale,
Cu ochii colorați în stele
În iarba verde sare.

Sunt primăvară în simțire
Căci toate degetele mele
Când simt miresme de zambile
Se înfierbântă și, febrile,
Mângâie grădina abia dezghețată,
Iar pielea toată zgribulită
Tresaltă-nfrigurată dezbrăcată.

Sunt vară în miros și în trăire,
Cu marea mă-mbăiez
Și înmiresmată
Eu mă transform în ploaie
Și în scoică sărată,
Ca o meduză
Mă unduiesc și mă transpar în apă.

Sunt toamnă plângăcioasă

Când mă supăr

Și mai sughit și lăcrimez

Și-aleg adeseori

Singură să-nnoptez,

Dar emigrez apoi

În vise și în rime

Și timpul intră-n mine

Și mi-e bine.

Apoi sunt iarnă

Rece și sublimă,

Albă ca o lumină

Și mă pot ninge,

Mă pot plânge,

Mă pot prelinge

Peste univers

În fulgi de diferite dimensiuni,

Mai moale, ori de ce nu, mai intens.

Am 340 de ani

Căci timpul ăsta mie nu mi-e împotriva

Ci dimpotrivă,

M-a învățat să îl iubesc,

Să-l prețuiesc,

Și să-l fentez.

Întregul univers

Are un sens

Pe care eu, așa bătrână, îl străbat

Dintotdeauna invers.

Când mor fluturii

Când fluturii mor,

Moare și soarele

Și moare și cerul

Și păsările toate

Se prăbușesc din zbor.

Și munții se dărâmă,

Piatră cu piatră,

Până devin nisip.

Când mor fluturii,

Vântul îngenunchează

Într-un rit neînțeles

Și stelele se sting

Plângând prin univers.

Mor fluturii

Și mor iubiri mărunte,

Mor vise și speranțe,

Mor clipe netrăite.

Moare o epopee,

De fluturi împietriți

Din lungile războaie,

A celor dezrobiți.

Ei mor!

Fluturii mor

Într-o unică bătaie de aripă,

Mor doar ca să înviem noi

Pentru încă o clipă.

15 MAI 2019

Să îmi vii

Să vii într-o seară la mine

Cu câteva dulci cireșe pietroase

Și cu cuvinte puține,

Să vii doar cu tine!

Să ai palma moale, ca o mătase,

Să-mi luneci atingerea pe sâni și pe coapse.

Așa să îmi vii

Să ne spunem prostii,

Să râdem ușor de glume stupide,

Să vorbim despre filme, cărți ori despre termite

Despre sport, univers și râme livide.

Să vii, cât de mult aș vrea să îmi vii

Așa cum venit-am și eu, deunăzi;

Te-am avut ca un vis, spontan, nebunesc,

Te-am pierdut imediat, ca pe-o rimă din vers.

Multe povești încep cu o cireășă,

C-o cafea specială spumegând într-o ceașcă,

Cu un film început și neterminat,

C-un pariu pierdut, dar neonorat.

Și multe se pierd neînțelese pe parcurs

Dureros născocind întrebări fără răspuns;

Aș vrea să vii într-o seară la mine așa
Să-ți întind pe o tavă cireșe pietroase,
Dulci și zemoase,
Tu să-mi reciți cuvinte puține
Iar de vii, să nu vii cu nimic,
Să te-aduci doar pe tine!

31 MAI 2019

Ochii curcubeu

Îmi amintesc culoarea ochilor tăi
Precum sufletul tău erau, multicolori,
Ploua în prima zi în care i-am văzut,
Iar soarele, printre genele-ți drepte,
Îi desenase-n curcubeu.

E greu
Să-i uit,
E imposibil
Să îi mai alint,
Îi caut în fotografiile postate la-ntâmplare
Când întâlnirea noastră era o sărbătoare;

Mi-i amintesc,
Erau multicolori,
Și negri și albaștri, maro și verzi și galbeni
Și rozi și violeți
Oranj, kaki și gri
Ca ochii de poeți.

Când mă uitam în ei,
În ochii-curcubeu,
Mă adânceam în tine
Ca într-un Dumnezeu,